

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LOVE ME NOT

Espanya, 2019

Direcció: Lluís Miñarro

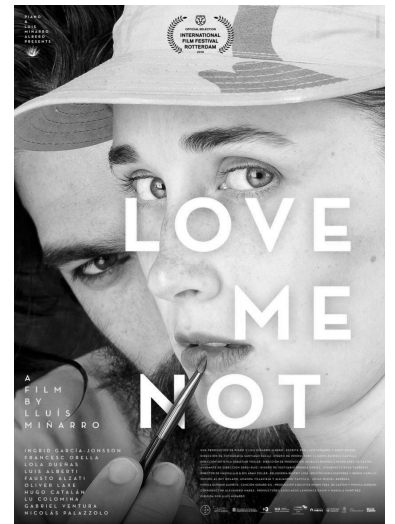
Intèrprets: Ingrid García Jonsson,
Francesc Orella, Lola Dueñas, Oliver Laxe

Durada: 83 min

Gènere: drama

Idiomes: català, castellà i anglès

Data d'estrena: 08/11/2019

La llibertat de Lluís Miñarro

Com a productor, sempre apartant-se del gregarisme cultural i del pur mercantilisme, Miñarro ha apostat per la llibertat artística i per cineastes capaços d'assumir-ne el risc. És així que, posem per cas, tant va ajudar a fer possible que Albert Serra dirigís les seves primeres pel·lícules com va col·laborar orgullosament en la producció de les últimes de Manoel de Oliveira. Aquesta aposta per la llibertat artística potser no ha estat prou reconeguda i, enlloc de trobar-hi suport, més aviat ha ensopegat amb les administracions públiques, de manera que Miñarro pràcticament ha abandonat la producció i s'ha concedit ell mateix la llibertat com a cineasta, satisfent un desig llargament ajornat. Primer va començar en el terreny documental: *Blow Horn*, on segueix un grup de budistes en una estada al monestir hindú de Sherab Ling i l'esplèndida *Familystreep*, un retrat preciós dels seus pares amb el qual va recuperar un material que havia rodat anys abans per observar-lo a la llum del pas del temps. Un cop va adquirir confiança, va atrevir-se amb la ficció dirigint *Stella cadente*, en què la figura històrica Amadeu de Savoia, el rei reformista condemnat al fracàs, li dona joc per referir-se per irònicament del present i, amb un esperit hedonista, sobretot per afirmar-hi el plaer, la importància de la bellesa i de la llibertat creativa amb la qual està feta. Això últim també hi és a *Love Me Not*, on Miñarro remet a un mite, el de Salomé amb el seu desig apassionat i no-correspost pel profeta Jokanaan, per confrontar-lo a un context contemporani marcat per una de les guerres motivades pels interessos, la cobdícia i la voluntat de domini.

Miñarro, que ha comentat que la pel·lícula va sorgir com una resposta a les tortures a la presó d'Abu Ghraib durant la guerra d'Iraq, ha tingut present la *Salomé* d'Oscar Wilde perquè, com l'escriptor irlandès víctima de la intolerància i de la hipocresia, creu que, en contraposició als horrors i la brutalitat del món, ens resten la bellesa i la sensualitat, però possiblement

la seva visió és menys romàntica i, de manera ben volguda, no tan transcendent: Miñarro no amaga el seu costat frívol, el seu punt esbojarrat. Aquesta Salomé contemporània (amb el físic andrògin d'Ingrid Garcia-Jonsson) travessa en jeep el desert. Com al relat bíblic, és cobejada i fins assetjada pel seu padrastre (Francesc Orella), que en aquest cas és un general corromput, mentre que la seva mare (Lola Dueñas) es complau en la seva podridura moral: dos personatges rebotant-se en la seva merda i intencionadament a frec de la caricatura. Mentre tots la desitgen, Salomé només desitja un home que no la desitja i que està empresonat per bramar en contra de tothom i fer les prediccions més terribles amb una fermesa que no és aliena a un capteniment fonamentalista. La història és coneguda, amb el seu desenllaç tràgic, i Miñarro la segueix a la seva manera, però la llibertat hi és tant en la mirada crítica cap el món actual com en l'humor indefinible que travessen el film; en el fet que aborda el mite sense complexos; en la sensualitat dels cossos i en l'ambigüitat sexual; en com, havent rodat a més la pel·lícula a Mèxic, hi palpita el fantasma de Buñuel en el caràcter oníric de moltes imatges i en el gust per la fantasia surrealista; en la seva voluntat de desconcertar els espectadors; en la seva revisió particular dels gèneres de Hollywood, de manera que hi ha alguna cosa del western, sens dubte del melodrama i també del cinema còmic amb una parella de soldats, un dels quals s'anomena Hiroshima i altra Nagasaki, fent present així que persisteix l'empremta de la II Guerra Mundial i així, doncs, la seva barbàrie; en el fet que no té cap mena de vergonya en acostar-se al "kitsch" i, entre altres detalls, recordar que també hi ha la Salomé del *jVivo cantando!*.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona